

REBECCA ZANETTI

**UITEC,
DOKUD
MŮŽEŠ**

**V DRSNÝCH HORÁCH ŘADÍ SÉRIOVÝ VRAH.
ZASTAVIT HO MŮŽE JEN LAUREL SNOWOVÁ.**

 metafora

Zvláštní agentka FBI Laurel Snowová si předvánoční čas představovala docela jinak, když se ale v horách u jejího rodného města ve státě Washington najdou stopy řádění sériového vraha, rozhodne se vyrazit na místo činu a pustit se do pátrání.

Svérázná mladá žena s výjimečnou pamětí, která z domova coby zázračné dítě odešla už v jedenácti letech na univerzitu, se díky znalostem psychologie pokouší vžít do myšlení násilníka, jenž se skrývá mezi spořádanými občany horského městečka. Pátrání jí komplikuje nejen drsné zimní počasí, ale také stíny vlastní minulosti a nekontrolovatelná přitažlivost, kterou pociťuje k Hucku Riversovi, bývalému vojákovu a rangerovi, který se stal proti své vůli jejím parťákem ve vyšetřování.

„Od téhle knížky jsem se vůbec nemohla odtrhnout!“

— Lisa Jackson, bestsellerová autorka

„Připravte se na probdělou noc! Rebecca Zanetti vás strhne napínavým příběhem, v němž se sympatické postavy dostávají do neskutečně svízelných situací!“

— Christine Feehan, bestsellerová autorka

Rebecca Zanetti

UTEČ, DOKUD MŮŽEŠ

REBECCA ZANETTI

UTEČ,
DOKUD
MŮŽEŠ

Přeložila Veronika Lásková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

You Can Run © 2022 by Rebecca Zanetti
Published by Zebra Books, New York, USA
Translation © Veronika Lásková, 2022
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-416-9 (ePub)
ISBN 978-80-7625-450-3 (pdf)
ISBN 978-80-7625-258-5 (print)

*Tuto knihu věnuji své anglické rodině
s díky za nádherné setkání loni v létě.
A také strýčkovi Johnovi, který mi tolik chybí.*

PROLOG

Byl to ten nejlepší den v jejím životě.

Tammy Jo Sullivanová se pevně držela madla zevnitř na dvířkách terénní čtyřkolky, srdce jí divoce bušilo a dech se jí tajil. Z pocitu, že je jí šestnáct a konečně vyráží na první rande, se jí málem rozhoupal žaludek. Co může být na světě lepšího? Usmívala se od ucha k uchu a po očku se podívala na Huntera, který ji vezl po kamenité cestě na horu Snowblood Peak v pohoří Severní Kaskády.

Ten jí úsměv ihned oplatil a v opálené tváři se mu blýskly bílé zuby. Zajeli si s rodinou na Děkuvzdání do Mexika a prý tam trávil většinu času u bazénu, jelikož mu skončila fotbalová sezóna a může si teď trochu vydechnout. To ona musí po škole i o prázdninách makat v mámině restauraci, ale to nevadí.

Teď ji tenhle úžasný Hunter Jackson veze na čtyřkolce. Chodí ve škole o dva ročníky výš, a ještě nedávno by ji ani ve snu nenapadlo, že by o ni mohl mít zájem. Když ji pozval, aby s ním v sobotu vyrazila na terénní vyjížďku do hor, než začne úplná zima, málem ji z toho kleplo. A teď tu opravdu sedí pevně připoutaná na sedačce spolujezdce a dívá se, jak se kolem nich po obou stranách míhají ježaté větve borovic. Hlasitě se rozesmála.

Zahlédla Sandy Jonesovou, jak se ve čtyřkolce před nimi obrátila a zamávala jí. Přes plastové zadní okénko ji viděla jen rozmazaně, se zářivě červenou čepicí nasazenou trochu nakřivo.

Tammy Jo kamarádce zamávala také a usmívala se při tom, až ji rozbolely tváře.

„Líbí se ti to?“ Hunter trhl volantem a vybral další zatáčku. Na bahnité a místy už namrzlé cestě to klouzalo a pneumatiky na okamžik zahrabaly naprázdno. Balvany na jeho straně cesty, za nimiž se rýsovaly holé zimní siluety stromů, pokropila sprška sněhu a bláta.

„To si piš,“ křikla, pevně se držela a pro jistotu se ani nedívala, jak na její straně mizí z dohledu stromy i zem. „Už jsme pěkně vysoko.“

Setřel si z hustých světlých vlasů kus bláta, který se mu tam přilepil, když předtím pomáhal Tysonovi vyměnit řemen na jeho polarisu. Obdivovala, jak si kluci dokážou v každé situaci poradit. „Neboj. Já vím, co dělám.“ Při těch slovech vylétl od terénního vozu před nimi další blátivý gejzír s kousky ledu.

Polkla. „No, víš, táta říkal, abychom radši nejezdili až na sních, když na podzim tolik přelo. Zem bude rozmáčená.“

Hunter přidal plyn. „Nic se nám nestane. Copak se nechceš podívat až nahoru?“

Poprvé se jí sevřel žaludek. „Ale táta říkal –“

„Mně zem připadá pevná dost. Budu dávat bacha.“ Hunter sáhl po plechovce s pivem, kterou měl postavenou v držáku uprostřed, a obrátil do sebe naráz všechn zbývající obsah. Všimla si, že to je už čtvrtá, přestože bylo teprve devět ráno, ale podle všeho i tak řídil s naprostou jistotou. „Vyndáš mi ještě jedno, prosím tě?“ Prázdňou plechovku odhodil dozadu.

Při pohledu na prudký svah vpravo pod nimi se jí na jednu trochu zatočila hlava. „Určitě, ale až zastavíme.“

Nechci se teď radši odpoutávat.“ Pevně zavřela oči, dokud ji závrať nepřešla.

„Jasně.“ Natáhl se a položil jí dlaň na ruku.

Vytřeštila oči. Hunter ji drží za ruku. *Hlavně klid.* Nesmí začít jancit. Stejně ale otočila dlaň a propletla si s ním prsty. Měl je mnohem mohutnější než ona a krásně teplou dlaň. Lehce se kousla do spodního rtu, aby potlačila další úsměv. V životě ji vážně nemůže potkat nic lepšího. Prostě nic.

Odněkud nad nimi dopadlo na cestu pár drnů a kamenů. Hunter ji pustil a popadl volant oběma rukama. Čtyřkolka nadskočila a Tammy Jo znovu sevřela madlo na dvířkách. „Hele, padají kameny. Měli bychom zastavit.“

„To je v pohodě.“ Hunter přidal plyn a sklonil hlavu, když teréňák nadskakoval a drncal přes kamení. Země tu byla pokrytá směsicí jehličí a blátivého sněhu. Čvachtává a lehce namrzlá.

Natáhla krk a rozhlédla se po okolních horách. „Nahoře je spousta sněhu. A není zmrzlej, Huntere. Už jenom z toho rámusu, co děláme, by se mohlo něco uvolnit. Kvůli vibracím a tak.“

Pokrčil statnými rameny. „Já to zvládnou. Neboj.“

Zadívala se dolů ze srázu vedle cesty a kousala se do tváře, až ji začala pálit. Ve stráni svažující se snad do tisícimetrové hloubky až na dno strže byly rozeseté osaměle stojící smrky, borovice a olše.

Zachvěla se.

Z hor se ozvalo dunivé zahřmění.

Trhla sebou. „Co to –?“

„Drž se!“ zakřičel Hunter.

Zalapala po dechu a prudce se otočila, kam až jí to bezpečnostní pás dovolil, takže ještě zahlédla, jak se ze skalnaté horské stěny nad nimi odděluje masa sněhu a bahna. „Ne, to –“

Uteč, dokud můžeš

Lavina se řítí přímo na ně. Její tíha dopadla na stranu řidiče a málem je převrátila.

„Kurva!“ zařval Hunter a ze všech sil strhl volant do strany, aby terénní vozidlo otočil. Vzápětí je hradba hlíny a sněhu srazila předkem do propasti vedle cesty.

Tammy Jo prudce narazila hrudníkem do bezpečnostních pásů, zapřela se rukama o palubní desku a ječela. Zmocnila se jí hrůza, protože jí došlo, že klouzají po svahu směrem ke kolmému skalnímu srázu, který předtím z cesty ani neviděla. Tohle je jejich konec.

„Musíme se zarazit o strom,“ řval Hunter a rukama i nohama se zoufale snažil udržet teréniák předkem dolů, aby se nepřevrátil.

Nemohla popadnout dech. Pásky se do ní bolestivě zaryvaly, zadkem se mírně nadzvedla nad sedadlo a vlasy jí visely dopředu.

Hunter znovu trhl volantem, dostali se do smyku a na straně spolujezdce nabourali do dvou borovic. S dívkou to mrsklo o dvířka a ramenem jí projela ostrá bolest. Vykřikla.

„Drž se.“ Hunter ji popadl za ruku.

Zamžikala a po tvářích jí stékaly slzy. Přes vozidlo se v záplavě sněhu a bláta dál valily utržené větve směrem ke skalnímu srázu, ale oni zůstávali pevně zaklíněni o dvojici stromů.

„Dobře to dopadne!“ vykřikl Hunter, celé tělo v křeči. „Hlavně se nehejbej. To se přežene.“

Zalapala po dechu a snažila se nekřičet.

Vtom do předního skla s bouchnutím narazila větev a ona leknutím nadskočila. Pak se na ni podívala zblízka. „Není to...?“ Větev vypadala jako lidská ruka s polovinou dlaně – a ulámanými nehty.

Další přival bahna ji v mžiku odnesl pryč.

Pak se objevila noha. A další ruka.

Konečně rachocení laviny utichlo.

Do okna narazil nějaký oblý předmět, skulil se po skle a zarazil se o kapotu. Zírala na ně lidská lebka, které z temene visely chomáče světlých vlasů.

Hunterovi unikl z hrdla vysoký, ostrý výkřik, jako když malé dítě sviští na horské dráze.

KAPITOLA PRVNÍ

Laurel Snowová si před nástupem do letadla směr Washington, D.C., krátila čas projížděním kalendáře v mobilu. Ošoupané sedačky na mezinárodním letišti v Los Angeles byly nepohodlné jako obvykle, a tak se snažila sedět pokud možno zpříma, aby ji zase nerozbolela záda. Z reproduktorů vyhrávala vánoční hudba a v jednom rohu stál trochu nakřivo stromeček, zplihlé větve ozdobené čímsi, co připomínalo popcorn navlečený na niti. Celý následující týden už vypadal povážlivě zaplněný a Laurel doufala, že se neobjeví nějaký nový případ. Strčila si do uší bezdrátová sluchátka, aby mohla poslouchat povzbudivou sérii rockových písniček, než si přeuspořádá pár schůzek.

Telefon zapípal a ona ho zvedla, aniž přerušila práci na diáři. „Snowová, prosím.“

„Zdravím, agentko Snowová. Jak se vydařilo sympozium?“ ozval se její šéf George McCromby.

„Jak se dalo čekat,“ opáčila a přehodila si přitom jeden pracovní oběd ze čtvrtka na pátek. „Nejsem žádná učitelka a účastníci se půlku mojí přednášky tvářili vyjeveně. Jedna slečna v první řadě měla očividně problém se svým tátou a kluk, co seděl za ní, vypadal na pokraji nervového zhroucení. Jo, a jeden chlap v zadní řadě vykazoval narcistický sklony.“

Uteč, dokud můžeš

„Panebože. Vždyť jsme po tobě jenom chtěli, abys řekla pár slov o FBI a pomohla s náborem nových lidí. Vypadáš reprezentativně,“ zamumlal George.

Laurel ťukla na displej, aby si obnovila wifi připojení. „To, jak vypadám, nemá s mou prací nic společného. Nejsem odbornice na náborů ani školení.“

George si povzdychl. „Kolik jsi za dnešek viděla lidí s červenýma botama?“

Jasně, tu schůzku kvůli aktualizaci počítače by mohla přehodit z úterý na středu. „Šest,“ odpověděla nepřítomně. „Nebo deset, pokud počítáš i červenohnědý.“

Šéf se zasmál. „A kolik kolem tebe prošlo za poslední měsíc lidí se žlutou čepicí?“

„Jenom osm,“ poznamenala.

George to evidentně začalo bavit. „Kdo v tuhle chvíli představuje kolem tebe na letišti největší hrozbu, aniž by ses rozhlížela?“

Jestli se jí povede posunout ještě jednu schůzku, mohla by v pátek stihnout i manikúru. „Chlápek, co čeká o kus vedle na letadlo do Dallasu. Tak metr osmdesát, šlachovítej, uši jako zápasník. Pohybuje se elegantně.“ Prima, manikúru stíhá. „A ještě jeden týpek severně ode mě v knihkupectví u regálu s novinama – má postavu jako dřevorubec, mohl by klidně někoho složit pěstí k zemi.“ Nemohla by stihnout i pedikúru? To už asi ne.

„A proč nejsi největší hrozbou ty?“ vyptával se dál George.

Odmlčela se. „Protože musím zrovna předvádět zábavný triky pro náměstka ředitele FBI.“ Zvedla hlavu, aby si zkontrolovala čas nástupu do letadla.

„Počkej, mám hovor na druhý lince. Probereme to, až se vrátíš.“ Zavěsil.

Laurel už k tomu beztak neměla co dodat. Telefon zabučel znovu a ona se podívala na displej, kdo volá. „Ahoj

mami. To víš, že jo, chystám se na Vánoce domů.“ Už tam nebyla tři roky a matčina trpělivost se chýlila ke konci. „Slibuju. Za čtrnáct dnů se uvidíme.“

„Laurel, já tě tu potřebuju hned teď,“ ozvala se Deidre nepřírozně vysokým hlasem.

Laurel strnula. „Co se stalo?“

„Jde o strejdu Carla. Šerif ho chce zatknout pro vraždu.“ Z matčina hlasu číselna panika. „Jsi přece u FBI. Podezírám ho, že je sériovej vrah. Musíš přijet a pomoci nám.“

Strejda Carl je samorost, ale ne zabiják. „Sériovej vrah? A kolik těl už našli?“

„To nevím,“ zvolala Deidre.

No dobře. Takhle vynervovaná máma obvykle nebyvá. „Dělá na tom FBI ze Seattlu?“ zeptala se.

„Nevím. Ale do Carla se obul místní šerif. Prosím tě, přijď nám pomoci. Prosím.“ Normálně dceru nikdy o nic neprosila.

Musela by si rychle změnit letenku – a požádat šéfa o laskavost. „Dám vědět, kdy přiletím, a půjčím si na letišti auto.“ Vrahové se najdou všude, ale strejda Carl k nim určitě nepatří.

„Ne, postarám se, aby tě někdo vyzvedl. Jenom pošli esemesku, v kolik přiletíš.“ Matka neřídila a obecně nesnášela jízdu autem.

„Tak jo. Ale teď už musím končit.“ Laurel zavěsila, načež vytočila šéfovo soukromé číslo, zatímco levou rukou šátrala v kabelce po vytištěném programu na příští týden. Obourukost jí občas přišla vhod. Moc přátel v FBI neměla, ale George se kdovíproč ujal role jejího učitele a měl s ní trpělivost. Většinou. Navíc nedávno úspěšně uzavřela jeden případ se sériovým vrahem v Texasu a měla drajv, jak by řekl George. Prozatím. Podle jejích zkušeností většiny lidí drajv rychle došel.

Telefon chvíli vyzváněl, než ho šéf konečně zvedl. „Řekl jsem, že to probereme, až se vrátíš do D.C.“ prohlásil.

„Potřebuju laskavost,“ přerušila ho Laurel. Vtom zachytila pohledem mladíka, který doprovázel staříčkou paní a zkoumal s ní informační tabuli. „Nemám zatím moc informací, ale v Genesis Valley ve státě Washington našli několik podezřelých mrtvol. Potřebovala bych to prošetřit.“ Na tom klukovi s babičkou jí něco nehrálo. Teď jí vsunul ruku do béžové kabelky, kterou měla pověšenou přes rameno, vytáhl peněženku a strčil si ji do batohu.

„Tak chvíli vydrž. Brnknu tam a zjistím, co se děje,“ znamenal George.

„Díky.“ Laurel vstala a rychle přistoupila ke dvojici. „Můžu nějak pomoci?“

Stařenka na ni zamžikala, v zamlžených modrých očích jasně patrný šedý zákal. „Jé, děkuju, děvenko, ale asi ne. Tady ten chlapec mi laskavě pomáhá najít moje letadlo.“

„Opravdu?“ Laurel naklonila hlavu.

Kluk, kterému mohlo být něco málo přes dvacet, měl bystré hnědé oči a hustou hřívu světlých vlasů. Při úsměvu přehnaně cenil zuby. „Přesně tak. Jsem Fred. Pomáhám tadyhle Eleanor, protože chudinka trochu zabloudila.“

Babička svírala v revmatických prstech letenku. Měla pečlivě nakadeřené bílé vlasy a napudrovaný obličej. „Byla jsem na návštěvě u sestry v Burbanku a za bezpečnostní kontrolou jsem se nějak ztratila.“

Laurel podrážděním zaškubala kůži na šíji. „Vrať jí tu peněženku.“

Eleanor zalapala po dechu. „Cože?“

Fred stařenku odstrčil a dal se na útěk.

Laurel ho popadla za batoh, kopla ho do podkolení jamky a složila k zemi, takže dosedl na zadek. Pak mu šlápla čtverhranným podpatkem na pečlivě zvolený pod-